

UC-NRLF

\$B 146 383

Y013040

Digitized by the Internet Archive
in 2007 with funding from
Microsoft Corporation

שִׁירֵי שְׁפַת-עֶבֶר

HEBREW POEMS

(WITH VOWEL POINTS)

OF

DR. S. MANDELKERN

have appeared and are to be had of all booksellers and also from the author himself (Leipzig, Querstr. 9).

1. vol. (7 sheets, 156 poems) in boards 2,—

2. vol. ($7\frac{1}{2}$ sheets, 107 poems) in boards 2,—

Elegantly bound each volume separately 3,—

or both volumes purchased together 5,—

These poems have been most favorably reviewed by the press both for their contents and purity of biblical language. They are also to be recommended to Universities for exercises in reading Hebrew.

תִּכְנֵן הַשִּׁירִים.

5	שְׁאֵלָתוֹ וּבִקְשָׁתוֹ	
7	שׁוֹלֵמִית	I.
9	כְּנֹזֵר הָיִד	II.
11	אַרְצוֹת הַחַיִּים	III.
11	עַל־אַדְמַת נָכַר	IV.
15	בָּכּוֹ בָּכּוֹ לַחֲלָף	V.
15	עוֹרָה אֱלֹהִים עֲנֵה!	VI.
15	בַּת־יִפְתָּח בְּטָרֶם הַיָּמִית	VII.
17	עַל־יַד הַקֶּבֶר	VIII.
19	שְׁאֵיל אֶל־הַמְּגִנָּן	IX.
21	בָּכִי וּשְׁחֹק	X.
21	מוֹת גְּבוּרִים	XI.
23	שְׁאֵיל בְּצֵאתוֹ לְמַלְחָמָתוֹ הָאֲתֵרוֹנָה	XII.
25	שְׁאֵיל בְּהַעֲלוֹתוֹ אֶת־שְׁמוֹאֵל	XIII.
27	הַכֵּל הַכֵּל אָמַר הַקּוֹהֶלֶת	XIV.
27	חַיֵּי עוֹלָם	XV.
31	מִתְנַהֵג בִּלְשָׁאֶצֶר	XVI.
35	לִלְגֵה חֵירָח	XVII.
35	לְאָדָם	XVIII.
37	קִינַת הַזֵּדִידִים בְּהַרְגַּם מֶרֶם אֲשֶׁתוֹ עַל־פִּי	XIX.
39	בָּיִם הַרְסוֹת יְרוּשָׁלַיִם עַל־יְדֵי שִׁשׁוֹם	XX.
41	עַל־נִהְרֹת בָּבֶל	XXI.
41	הַבּוֹסֵת סִנְתֵּירִיב	XXII.
45	חֲזוֹן אֶלְפִּז הַחַיִּמָּנִי	XXIII.

CONTENTS.

Invocation	4
I. She walks in beauty	6
II. The harp the monarch minstrel swept	8
III. If that high world	10
IV. The wild gazelle	10
V. Oh! weep for those	12
VI. On Jordans banks	14
VII. Jephtha's daughter	14
VIII. Oh! snatch'd away in beauty's bloom	16
IX. My soul is dark	18
X. I saw thee weep	20
XI. Thy days are done	20
XII. Song of Saul before his last battle	22
XIII. Saul	24
XIV. "All is vanity, saith the Preacher"	26
XV. When coldness wraps this suffering clay	26
XVI. Vision of Belshazzar	30
XVII. Sun of the sleepless!	34
XVIII. Were my bosom as false as thou deem'st it to be	34
XIX. Herod's lament for Mariamne	36
XX. On the day of the destruction of Jerusalem by Titus	38
XXI. By the rivers of Babylon we sate down and wept	40
XXII. The destruction of Sennacherib	40
XXIII. A Spirit pass'd before me	44

XXIII.

חֲזוֹן אֱלִיפַז הַתִּימְנִי.

עַל־פָּנַי יִחַלֶּה רוּחַ — כְּלַהֵט חֶרֶב מִתְהַפֶּכֶת
וּפָנַי הַנֶּצֶחַ אֶחָזָה מִבְּלִי מִסּוּהָ וּמִסִּכְתָּ;
תִּרְדָּמָה נִפְלָה עַל־אֲנָשִׁים, אֵךְ עֵינַי לֹא סָגַרְתִּי,
מִרְאוֹת אֱלֹהִים לִפְנֵיהֶן, אֵךְ כָּל־תְּמוּנָה לֹא הִפְרַתִּי;
שָׁמָּה הִחֲזַקְתָּנִי, רָטַט וַחֲלַחֲלָה עַל־מִתְנָנִים,
סָמְרוּ שַׁעְרוֹתַי — וּדְמָמָה וְקוֹל שְׁמַעוּ אֲזִנָּנִים:

„הִיזְדַּק אֲנוֹשׁ מֵאֵל, הִיטְהַר גִּבּוֹר מֵעֲשֹׂהוּ?
הִרְכּוּ לֹא יִדְעוּ גַם־שִׁרְפֵי־קֹדֶשׁ עֲטָרֵי כְסֵאָהוּ,
אֵךְ כִּי שִׁכְנִי בְּתִיר־חֶמֶר, לִפְנֵי־עֵשׂ יִדְבָּאוּ,
הֵאֱלָה רָמִים יִשְׁפֹּטוּ וַיְבָרֵךְ לָבָם וַתִּגָּאוּ?
יִלְדֵי יוֹם, מִפֶּקֶד לְעָרֵב בְּחַיִּים לֹא יֵאֱמִינוּ —
בְּפָנַי אֹרֶךְ חַכְמַת אֱלֹהִים תַּיִם אֵיךְ לִבִּישׁ יְהִינֶה?!”

XXIII.

A SPIRIT PASS'D BEFORE ME.

FROM JOB.

A SPIRIT pass'd before me: I beheld
 The face of immortality unveil'd—
 Deep sleep came down on every eye save mine—
 And there it stood,—all formless—but divine:
 Along my bones the creeping flesh did quake;
 And as my damp hair stiffen'd, thus it spake:

“Is man more just than God? Is man more pure
 Than he who deems even Seraphs insecure?
 Creatures of clay—vain dwellers in the dust!
 The moth survives you, and are ye more just?
 Things of a day! you wither ere the night,
 Heedless and blind to Wisdom's wasted light!”

בְּהִמּוֹן עָלִי וְרָקַק בְּקִיץ עֲצִי-יָעַר כָּסוּ
רַבָּאוֹת דְּגָלֵי צָבָא לַפְּנוֹת עָרֵב הַתְּנוּסָסוּ;
בְּהִמּוֹן עָלִים לְבָלִים בְּסִתּוֹ מִסְעָה וְסָעַר
נִדְמָה חֵיל צָר לַפְּנוֹת בֶּקֶר מִזֶּקֶן וְעַד-נָעַר.

כִּי מִלֵּאָה מִשְׁחִית פָּרֵשׁ כְּנָפָיו עַל-רַחֲבֵי-אָרֶץ
וּמִנְשֻׁמַּת אָפּוֹ נֶפֶח בָּם קָטַב וְקָרָץ;
עֵינֵי הַזִּים נִרְדָּמִים בְּקָרַח אֵז נִקְפָּאוּ
נִפְעַם לָבָם וַיִּתֵּר מִמְּקוֹמוֹ — וַיִּגְרָעוּ.

סוֹס אַבִּיר נִקְרוֹת נְחִירָיו פְּתוּחוֹת שָׁם יִשְׁתַּרֵּעַ
אָפֶס הוֹד נִחְרוֹ אֵימָה לֹא עוֹד יִשְׁמַע;
קָצַף פִּי כְּלָבֶן-שֶׁלֶג וְרוּחַ רָגְבִי עָפַר רַבְצָהוּ,
קָר בְּקָצָה מִשְׁפְּרִי-רִים עַל-צִחִית סִלְעֵי חִפְּהוּ.

שָׁם יוֹטֵל פָּרֵשׁ, פָּנָיו תָּרוּר, נִמְקָה לְשׁוֹנוֹ
רַבִּיבֵי טַל יִלְינוּ עַל-עַפְעָפּוֹ, עַל-סְרִיזוֹ;
דְּמִמַּת-מָוֶת בְּאַהֲלִים, הַדְּגָלִים בְּדָד נִטְעוּ
הֶרְמָחִים לֹא יִרְמּוּ, בַּחֲצָצְרוֹת לֹא יִתְקַעוּ.

אֵן אֶלְמָנוֹת אֲשׁוּר מֵר תַּצְרִחְנָה, נָעִי גַם-נָצִי
וּבִהִיכַל בֵּל גְּלוּלָיו כְּכִלֵּי יוֹצֵר נִפְעוּ;
עֲזִיז בְּגוֹרִם נָפַל שְׁדוּד וּבְאָפֶס יָדִים —
נָמַס כְּדָג מִפְּנֵי מַבֵּט אֱלֹהֵי הַשָּׁמַיִם!

Like the leaves of the forest when Summer is green,
That host with their banners at sunset were seen:
Like the leaves of the forest when Autumn hath blown,
That host on the morrow lay wither'd and strown.

For the Angel of Death spread his wings on the blast,
And breathed in the face of the foe as he pass'd;
And the eyes of the sleepers wax'd deadly and chill,
And their hearts but once heaved, and for ever grew still!

And there lay the steed with his nostril all wide,
But through it there roll'd not the breath of his pride:
And the foam of his gasping lay white on the turf,
And cold as the spray of the rock-beating surf.

And there lay the rider distorted and pale,
With the dew on his brow, and the rust on his mail,
And the tents were all silent, the banners alone,
The lances unlifted, the trumpet unblown.

And the widows of Ashur are loud in their wail,
And the idols are broke in the temple of Baal;
And the might of the Gentile, unsmote by the sword,
Hath melted like snow in the glance of the Lord!

XXI.

על־נהרות בבל.

על־נהרות בבל ישבנו ופתחנו
בזכרנו יום חשן, יום תוכחה ונאצה,
צר הרעים קול עז, ערף זבח ומטבח,
נאר כל־מועד־יאל, כלה עשה נחרצה;
ובת־ציון השכולה בקול נהי לב פלח
השליכה משכנה, לקצות ארץ נפצה.

למראה נהרות איתן קנאה אכלה לבנו,
חפשי וזרמי גליהם, אין דלת ובריה!
אך לריק דברי־שיר שם שאלונו שובינו,
תאות לבם לא נתנו, שוא הרבו שיח;
ידנו תיבש, לנצח תשכח ומיננו
אם־נעיר כנור, נפש זר אם־נשמית!

ציון! שם על־ערבים תלינו כפרותיך,
אלצלי נגינתם אך חפש ודרור ושאלו!
יום חלל אל תפארתך, לשבי הסגיר בניך
בו נשבענו: כל־עוד צרים בני ותעללו
לא ומלא שחק פינו ולשונו שיריך:
שיר־קדש ושאון קמים נצח לא ותבוללו!

XXII.

תבוסת סנהריב.

ככפיר עלה אשור, כזאב־ערב על־העדר
גדודיו עטים ארנמן, לבשי מכלול והדר,
חנית ורמח קרני זהר מעליהם וריקו, —
בראי ים־הגליל כוכבי־ליל בן ובריקו.

XXI.

BY THE RIVERS OF BABYLON WE SATE
DOWN AND WEPT.

WE sate down and wept by the waters
Of Babel, and thought of the day
When our foe, in the hue of his slaughters,
Made Salem's high places his prey;
And ye, oh her desolate daughters!
Were scatter'd all weeping away.

While sadly we gazed on the river
Which roll'd on in freedom below,
They demanded the song; but, oh never
That triumph the stranger shall know!
May this right hand be wither'd for ever,
Ere it string our high harp for the foe!

On the willow that harp is suspended,
Oh Salem! its sound should be free;
And the hour when thy glories were ended
But left me that token of thee:
And ne'er shall its soft tones be blended
With the voice of the spoiler by me!

XXII.

THE DESTRUCTION OF SENNACHERIB.

THE Assyrian came down like the wolf on the fold,
And his cohorts were gleaming in purple and gold;
And the sheen of their spears was like stars on the sea,
When the blue wave rolls nightly on deep Galilee.

XX.

ביום הריסות ירושלים על־ידי טיטוס.

מִן־הַגְּבֵעָה הָאֲחֵרוֹנָה מוֹל הַיִּכְל תִּפְאָרָה
לְשִׁקְפִי עָלֶיךָ, צִיּוֹן, יוֹם יִדְרֹמָא גְבָרָה,
שֶׁמֶשׁ הָאֲחֵרוֹנָה בָּאָה — וְלִהְבוֹת מִשְׁכְּנוֹתֶיךָ
נִפְגְּשׁוּ עִם־מִבְטֵי הָאֲחֵרוֹן עַל־פְּנֵי חֲמוֹתֶיךָ.

תִּרְאֵי אֶת־מְקוֹם הַמִּקְדָּשׁ, בִּקְשִׁי נִוָּה מִשְׁכְּנִי
כְּמַעַט רָגַע נְשִׁיתִי כִּי עָבַד עוֹלָם אָנִי —
וְאַחַז אָךְ מוֹקְדֵי שְׁאוֹל שָׁם אֲרַמְנוֹת יַחֲרִימוּ
וְאֲזַקִּי יָדִי אֶל־נִקְמַת לְבִי מִחֲסוֹם יְשִׁימוּ.

בְּעֶרֶב הַיּוֹם עַל־הַפְּסָגָה נִצַּבְתִּי לֹא־אֶחָת
לְבֵיט בַּהֲרִיקָה מֵעָלֶיהָ קוֹי שֶׁמֶשׁ בִּרְחַת,
וּבְעַמְדֵי עַל־מְרוֹם קֶצֶה תְּזִיתִי מִגְבוֹהָ
בְּנִטּוֹת קֶרְנֵי הַזָּהָב עַל־מִקְדָּשִׁי אֱלֹהִים.

נִצַּב עַל־גְּבֵעָה זֹאת בְּיוֹם פִּיד, עֲבָרָה וְזַעַם
אוֹר עֲרִבִים זֶה לֹא עוֹד אֲרָאָה הַפַּעַם . . .
הֵה, לוֹ תַחֲתָיו עָתָה בָּרַק מִמְרוֹמִים יַתְרָצֵץ
וְרַעַם מִתְחַוֵּלל קֹדֶקֶד עָרִיץ וְרַעַץ וַיִּפְצֹץ!

אָפֶס גְּלוּלֵי הַגּוֹרִם אֵל נֶצַח יִתְלַלּוּ
מַעוֹן בָּחַר לוֹ יְהוָה, שָׁם קָדְשׁוֹ שָׁם הִלָּלוּ;
מִפְּזָר וּמִפָּרֶד, בְּזוּרֵי וּמִנְאָץ אִסְיָהוּ עִמָּה
אָךְ לָהּ אֵל אַחֵר נַעֲבֹד, לְבַד בָּהּ נִזְכִּיר שְׁמָהּ!

ON THE DAY OF THE DESTRUCTION OF
JERUSALEM BY TITUS.

FROM the last hill that looks on thy once holy dome
I beheld thee, o Sion! when render'd to Rome:
'T was thy last sun went down, and the flames of thy fall
Flash'd back on the last glance I gave to thy wall.

I look'd for thy temple, I look'd for my home,
And forgot for a moment my bondage to come;
I beheld but the death-fire that fed on thy fane,
And the fast-fetter'd hands that made vengeance in vain.

On many an eve, the high spot whence I gazed
Had reflected the last beam of day as it blazed;
While I stood on the height, and beheld the decline
Of the rays from the mountain that shone on thy shrine.

And now on that mountain I stood on that day,
But I mark'd not the twilight beam melting away;
Oh! would that the lightning had glared in its stead,
And the thunderbolt burst on the conqueror's head!

But the Gods of the Pagan shall never profane
The shrine where Jehovah disdain'd not to reign;
And scatter'd and scorn'd as thy people may be,
Our worship, oh Father! is only for thee.

XIX.

קִינַת הַיְּהוּדִים עַל־מִרְיָם.

הִיא מִרְיָם, מִרְיָם, מִה־מֶר גּוֹרְלִי עֲתָה!
בְּעַד־דָּמָךְ הִנָּקִי וְשִׁפְךָ דָּמִי בַּמָּיִם,
נֶפֶשׁ לִקְחָה נָקָם — נְמוּנָה וְחֶתָּה,
נָחַם נוֹרָא מִרְגַע לְרָגַע יִגְדֵּל כְּפָלָיִם . . .
הִיא מִרְיָם, אֵיךְ? אֵיפֹה תִתְּגוֹרְרִי?
לֹא תִשְׁמָעֵנִי מִרִי שְׁיִחִי עִם־דְּמָעוֹת עֵינָיִם,
לוֹ הִקְשֵׁב וְכִלְתָּ — הֲלֹא לְעוֹנֵי תִכְפָּרִי
אֶת־כִּי בְּעַד־קוֹל זַעֲקָתִי סָגְרִי שָׁמָיִם.

הִכִּי אֲמַנָּה מִתָּה הָיָא? הָאֵם עָשָׂה הַעֲיִזוֹ
אֲשֶׁר־דִּבְרָפִי בְּשִׁגְעִנִי, בָּאֵשׁ קִנְאָתִי?
פָּחַזוֹתִי וְכַעֲשִׂי בְּעֶכְרִי, רוּחִי הִרְגִּיזוּ,
עָלִי תִתְּעוֹפֹת חֶרֶב אֲכַלָּה רַעֲיוֹתִי . . .
אֲכֹן קָרָה גִּוְפִתְךָ . . . הִנֵּה נִגְפָת!
רַק לְשׂוֹא וּכְמִה בְּשׂוֹרִי וְתִכַּל לִבִּתִּי
אֶל־נֶפֶשׁ זָכָה בְּדָד מְרוֹם מִרְחֶפֶת, —
עֲפֹלָה נִפְשִׁי עֲזוּבָה, פָּסוּי וְשִׁעִי וְתִקְוֹתִי!

הִלָּכָה וְאֵינָנָה נִשְׂאֵת כְּתָר כְּמוֹנִי
וְעָמָה יִרְדּוּ קָבֶר כָּל־שִׁשּׁוֹן וְתוֹחֶלֶת;
שֶׁרֶק מִכֶּרֶם יִהְיֶה גִדְעָתִי בַּחֲרוֹנִי
אֵךְ לְמַעַנִי הִבְשִׁיל עֵנֶב, פָּרַח כְּחִבְצָלָת.
בִּי הָאֵשׁ — גַּם־לִי תִפֹּת וְשַׁחַת,
לְבִי, לְבִי מַעֲזוֹן אֶל־מּוֹת וּמִשְׁכָּלָת . . .
כְּגִמּוּל יָדַי הוֹשֵׁב לִי — יִקּוֹד אֵשׁ קִדְחָת,
אֵשׁ לֹא־תִכְבֶּה נֶצֶחַ, עֲדִי־עַד אֲכַלָּת!

XIX.

HEROD'S LAMENT FOR MARIAMNE.

H, Mariamne! now for thee
 The heart for which thou bled'st is bleeding;
 Revenge is lost in agony,
 And wild remorse to rage succeeding.
 Oh, Mariamne! where art thou?
 Thou canst not hear my bitter pleading:
 Ah! couldst thou—thou wouldst pardon now,
 Though Heaven were to my prayer unheeding.

And is she dead?—and did they dare
 Obey my frenzy's jealous raving?
 My wrath but doom'd my own despair.
 The sword that smote hers o'er me waving.—
 But thou art cold, my murder'd love!
 And this dark heart is vainly craving
 For her who soars alone above,
 And leaves my soul unworthy saving.

She's gone, who shared my diadem;
 She sunk, with her my joys entombing;
 I swept that flower from Judah's stem,
 Whose leaves for me alone were blooming;
 And mine's the guilt, and mine the hell,
 This bosom's desolation dooming;
 And I have earn'd those tortures well,
 Which unconsumed are still consuming!

XVII.

לְנִגְהַת הַיָּרֵחַ.

שֶׁמֶשׁ לְנִדְוֵי שֶׁנָּה, קָדַר הִלֵּךְ יָרֵחַ!
 קָנִיָּה מְלֹאֵי דָמַעַ, בְּרִטְט אֹרֶךְ זֹרֵחַ,
 תִּרְאָה אֲשֶׁר חֲשָׁה, אֵךְ לְהַפִּיצוֹ קָרְנֶיהָ רַפּוּ;
 מִה־תִּדְמָה אֶל־זִכְרוֹן יָמֵי טוֹבָה שֶׁכָּבַר חֲלָפוּ:
 כָּכָה יֵאִיר הָעֶבֶר בְּשָׁבִיב יָמִים קַדְמוֹנִים,
 גַּם בְּנִגְהָם — חֵם לֹא יִתְנוּ קִיּוֹ אֶיךָ־אוֹנִים;
 לְאֹרֶךְ יִלְךְ אֲנוֹשׁ דָּאָגָה כִּי־תִגְזֹל שְׁנִיתָהּ,
 יִחַזֶּה אֹרֶךְ בְּהִיר נֶצַח, אֵךְ רְחוֹק וְקָרֵב הִפְהִי!

XVIII.

לְאֲדוֹם.

לִי כִדְבָרָה לֵב עָקֵב לִי, בְּשׂוֹא דְבַקְתִּי
 מֵאֲרֶץ חֲמֻדָּה כִּי־וֹדֵד לֹא הִרְחַקְתִּי;
 עֲזוֹב דָּתִי לִי הוּא־לִתִּי — רָגַע תִּסְוֵר הַקִּלְלָה
 עַל־דַּעְתָּהּ תִּרְבֵּץ בְּעַמִּי, בְּנִחְלָתִי הָאִמְלָלָה.

אִם־יִזְדַּר לֹא יַעֲזֹ מַעֲוֹלָם, אוֹת כִּי אֵל יִרְצֶה,
 אִם רַק עֶבֶד וּפֶשַׁע, אוֹת כִּי זֶה וְיֹשֶׁר פִּעֲלָהּ;
 אִם בְּגִלוֹתִי מֵאֲרָצִי גַם־מִשְׁמִיר יְהִי גִרְשָׁנִי —
 חֲיֵה בְדָתָהּ אֶתָּה, אֵךְ בְּדָתִי אִמּוֹתָהּ אָנִי!

רַב יִתָּר תִּתִּי בְּעַד־דָּתִי מֵאֲשֶׁר לִי תִּיכַל יָתֵת,
 זֹאת יִדַּע אֵל עֲלִיּוֹן חֲנֻנָּה חֲמִשָּׁל וּשְׁאֵת;
 רִוְחִי וְתַקְוָתִי רַק בִּידוֹ לִפְקִיד חֲשֵׁתִי
 וּבִיָּדָה אֲרָצִי וְחַיִּי — בְּנִדְבָה לֹא הִקְדַּשְׁתִּי!

XVII.

SUN OF THE SLEEPLESS!

SUN of the sleepless! melancholy star!
 Whose tearful beam glows tremulously far,
 That show'st the darkness thou canst not dispel,
 How like art thou to joy remember'd well!
 So gleams the past, the light of other days,
 Which shines, but warms not with its powerless rays;
 A night-beam Sorrow watcheth to behold,
 Distinct, but distant—clear—but, oh how cold!

XVIII.

WERE MY BOSOM AS FALSE AS THOU DEEM'ST
IT TO BE.

WERE my bosom as false as thou deem'st it to be,
 I need not have wander'd from far Galilee;
 It was but abjuring my creed to efface
 The curse which, thou say'st, is the crime of my race.

If the bad never triumph, then God is with thee!
 If the slave only sin, thou art spotless and free!
 If the Exile on earth is an Outcast on high,
 Live on in thy faith, but in mine I will die.

I have lost for that faith more than thou canst bestow,
 As the God who permits thee to prosper doth know;
 In his hand is my heart and my hope—and in thine
 The land and the life which for him I resign.

אֶה כִּי־גִדְלָה חֲכָמַת חַיִּי־בָבֶל
אֶךְ הַפַּעַם מִדַּעַת נִבְעָרִי,
גִּלּוֹת סוּד מְלִיץ אֵל יִגְעִי הַבֵּל —
חַתָּמוֹת וּסְתָמוֹת עֲדֶךָ נִשְׁאַרִי;
בֵּינָת זִקְנֵי כְשָׁדִים מְאֹד עֲמָקָה
עַל־כָּל־חֲכָמִי קָדָם בָּהּ יִתְגָּאוּ,
אֶפֶס עֲתָה הִסְתַּתְּרָה, חֲמָקָה,
יִחְזֹו הַיֵּטֵב — וְמָה בַּל־יִדְעוּ!

אֲכֵן מִבְּנֵי גִלִּי אֶרְץ יִהוּדָה
שֵׁם נִמְצָא אִישׁ צַעִיר רַב־הַגִּידוֹן,
מִצֻּת־מֶלֶךְ שָׁמַר לִצַּר תַּעֲיִידָה
בָּא, רָאָה וַיִּבֶן קֶשֶׁט חַיִּידוֹן;
הַמְלָכוֹת נִגְהוּ בְּעֵז וְחֵיל
עַל־כֶּתֶב הַנְּבִיאָה, עֲתִלַּת תּוֹדִיעַ,
הוּא הַגִּיד פְּתוּרֹן פְּחֻצוֹת הַלָּיִל —
הַשֹּׁחַר עַל־אַמְתּוֹ אוֹר הוֹפִיעַ!

מֵאַתְמוֹל עָרוֹךְ לִבְלִשְׁאֲצֹר קָבַר
וּמִמְשִׁלָּתוֹ עֲשֵׂתָה לָּהּ כְּנָפִים,
שְׁקוֹל שְׁקִלְוֶהוּ לֹא בְּמֵאזְנֵי גָבַר —
כִּדָּק יִטּוֹל וּכְשִׁחַק מֵאֲזָנִים;
אֶל־תִּכְרִיז מֵת נִהַפֵּךְ לְבוֹשׁוֹ תִּכְלַת
לְמִצַּבֶּת אֲבֵן הַדֶּר אֶפְרֹימוֹ:
הַפְּדִי עֵמֶד כָּבֵד עַל־הַדָּלָת,
הַפְּרִסִּי יָרֵשׁ כְּסָאוֹ וּגְאוֹנוֹ!

Chaldea's seers are good,
 But here they have no skill;
 And the unknown letters stood
 Untold and awful still.
 And Babel's men of age
 Are wise and deep in lore;
 But now they were not sage,
 They saw—but knew no more.

A captive in the land,
 A stranger and a youth,
 He heard the king's command,
 He saw that writing's truth.
 The lamps around were bright,
 The prophecy in view;
 He read it on that night,—
 The morrow proved it true.

“Belshazzar's grave is made,
 His kingdom pass'd away,
 He, in the balance weigh'd,
 Is light and worthless clay.
 The shroud, his robe of state,
 His canopy the stone;
 The Mede is at his gate!
 The Persian on his throne!”

XVI.

מַחֲזֵה בַלְשָׁאֲצֹר.

הַמֶּלֶךְ יוֹשֵׁב עַל־כִּסֵּי תַפְאָרָה
הַהֵיכָל מִלֵּא פָחוֹת וּסְגָנִים,
אַלְפֵי מַנְרוֹת שֵׁם יוֹפִיעוּ נִהָרָה
עַל־מִשְׁתֵּה גְדוֹל מְאֹד, מִשְׁתֵּה שְׁמָנִים;
אַלְפֵי כִסּוֹת, גְּבוּעֵי זָהָב פָּרוּיִם
קֹדְשֵׁי יְהוּדָה, מַחְמֵדֵי בַת־עֵינָן
הַיּוֹבֵאוּ מִהֵיכָל אֱלֹהֵי שְׁמִיִּם
עֲרֵלִים מִנְאֲצֵי שְׂדֵי מְלֹאךְ יוֹן.

עוֹדֵם חֲגָגִים, תַּאֲוָתָם נִהְיָתָה
וְהֵנָּה פֶתָאֵם אֲצַבְּעוֹת יָד נַעֲלָמָה
מִמּוֹל הַפֶּתַל נִגְלָה נִגְלָתָה
וּכְמוֹ עַל־פְּנֵי הַחֹל חֲרָתָה שְׁמָה;
הָאֲצַבְּעוֹת נִדְמוּ אֶל־אֲצַבְּעוֹת אִישׁ,
פֶּסֶד־יָד בְּגִדוּעָה מִזְרוּעַ גָּבֵר,
וּכְעַט סוּפֵר מִהִיר כְּתֻבָּה קַל חִישׁ
בְּדַבֵּר מִטָּה קֶסֶם חוֹבֵר חָבֵר.

הַשְּׁלִיט רָאָה, אֲחֻזָּתוֹ עֲצָבָה
כְּמִץ הָרִים עָפּוֹ גִילּוֹ וּשְׁשׁוֹנוֹ,
עַל־עֵינָיו תִּלְיוֹן חֲשֻׁכַת צִלְמוֹת
קוֹלוֹ וְרֹעַד — וַיִּמְלֹל בְּלִשְׁוֹנוֹ:
„קִרְאוּ לַנְּבוֹנִים, קִסְמִים הוֹעִידוּ,
כָּל־חֲרָטָמִים וְאֲשָׁפִים הִבִּיאוּ,
פֶּשֶׁר כְּתֹב נֹרָא זֶה לִי יְהוּדִי
רַח מֶלֶךְ שׁוֹמַחַת גִּילִי הַפְרִיעֵנִי!”

XVI.

VISION OF BELSHAZZAR.

THE King was on his throne,
 The Satraps throng'd the hall;
 A thousand bright lamps shone
 O'er that high festival.
 A thousand cups of gold,
 In Judah deem'd divine—
 Jehovah's vessels hold
 The godless Heathen's wine.

In that same hour and hall,
 The fingers of a hand
 Came forth against the wall,
 And wrote as if on sand:
 The fingers of a man;—
 A solitary hand
 Along the letters ran,
 And traced them like a wand.

The monarch saw, and shook,
 And bade no more rejoice:
 All bloodless wax'd his look,
 And tremulous his voice.
 "Let the men of lore appear,
 The wisest of the earth,
 And expound the words of fear,
 Which mar our royal mirth."

אם בלי-מעטה ולבש תפילס לה נתיבות רים
וכדרור לעוף מוכב אל-כוכב פרחת,
או תמלא עד-ארגיעה מלא רחבי כל-הימים,
כלילת-עין תציץ כל — ממצל, מתחת?

חיי נצח לה, מאין גבול, מאין אפסים,
היא תחז כל — ונעלמה מעין עפר ואפר,
תשור כל-הנעשה בארץ ובשמים
ועלילות כל-ימי עולם לה נגלו כספר;
כל-תולדות ימים מקדם תחת השמש
שכבר נמח זכרן ופליטה לא נשארה
עיניה תצפונה, אין כל-חשן ואמש,
כלן תעמדנה כמו-חי, אחת לא נעדרה.

אל-ראש קדמי ארץ, טרם בניה חוללה,
אל-רחם תהי ובהו חדרות עיניה,
אח-לדת שמים חדשים טרם החלה
מוצאם ומובאם לא-נצפנו מפניה;
כל-אשר יהרס העתיד או יבנה ויכונן
תביט במעוף-עין, צבא חליפות פקדת,
בכבות שמשות ובחרב עולמות תתבונן,
אז היא תיה קומה, עד עולמי-עד עמדת.

נעלה על-אהבה, תקנה, איבה ופחד
תחיה חיי חפשה, חפים מחלאת חלד,
כיום אתמול כי יעבר לה שנות אלה יחד,
הימים פרגעים, כמו-הגה כי יגלד;
מרומים אין קץ בלי-כנה תדא בלהבת,
על-כל היא מרחפת ובקרבת כל חדרת
רעיון לא-יכנה בשם, הגיון ומחשבת,
בלע המות לנצח, גם-שמו לא זכרת!

Then, unembodied, doth it trace
 By steps each planet's heavenly way?
 Or fill at once the realms of space,
 A thing of eyes, that all survey?

Eternal, boundless, undecay'd,
 A thought unseen, but seeing all,
 All, all in earth, or skies display'd,
 Shall it survey, shall it recall:
 Each fainter trace that memory holds
 So darkly of departed years,
 In one broad glance the soul beholds,
 And all, that was, at once appears.

Before Creation peopled earth,
 Its eye shall roll through chaos back:
 And where the furthest heaven had birth,
 The spirit trace its rising track.
 And where the future mars or makes,
 Its glance dilate o'er all to be,
 While sun is quench'd or system breaks,
 Fix'd in its own eternity.

Above or Love, Hope, Hate or Fear,
 It lives all passionless and pure:
 An age shall fleet like earthly year;
 Its years as moments shall endure.
 Away, away, without a wing,
 O'er all, through all, its thought shall fly;
 A nameless and eternal thing,
 Forgetting what it was to die.

XIV.

הַכֵּל הַבֵּל אָמַר הַקּוֹהֶלֶת.

לִי נָתַן שֵׁם טוֹב, חֲכָמָה, אֲהָבָה וּמִמְשָׁלָה
גֹּיִר בְּרִיא אוֹלָם, אֵינֶנּוּ כְּמוֹ בְּיָמַי נָעַר,
כּוֹסֵי מִלָּאָה יָדוּ, בְּשִׁמְנֵי רִגְלֵי טַבָּלָה
וְאַתָּעִלְסָ עִם יַעֲלוֹת־חֵן, רַפּוֹת יָפוֹת תֹּאֲרִי;
בִּיפִי חֲמִידָה עֲנִיָּהֵן אֶת־עֵינֵי הַרְוִיחִי
וְנַפְשִׁי שִׁבְעָה־לָּהּ עֲנֵג עִם־תִּאֲנוֹת בְּשָׂרִים,
גַּם בְּכָל־יֶחֱפֶץ וּסְגֻלוֹת הֵיכָלִי מִלֵּאֲתִי
זוֹלָתִי כְּמוֹתָם לֹא רָאִיתָ עֵין מֶלֶךְ וְשָׂרִים.

אָפֶס לַיָּמִים הָאֵל לְבִי כִי סְבוּחִי
וּכְפִי מִסַּת זְכָרוֹנִי פִקְדָּתִים אֶחָד אֶחָד,
אֶל־תַּעֲנֻנּוֹת חֲלָדִי כָלָהֶם עֵת בִּינּוֹתִי
אֲזַבְחֵלִי הַקֶּסֶם אֶסְרוּ כָל־חֻשֵׁי יָחַד, —
אֵךְ זֶה חֲזוֹנִי, כִּי לֹא גָז יוֹם, לֹא חֶלֶק לָיִל
בָּם שִׁבְעָתִי שִׁשּׁוֹן בְּלִי־מַהוּל בַּעֲצָבוֹן רוּחַ,
לֹא נִמְצָא לְבוּשׁ מַלְכוּת, אֶדְרֶת שְׁלֹטוֹן וְחֵיל
בָּם לֹא יִתְרַד לְבִי לְרַגְעִים, נַפְשִׁי תָנוּחַ.

גַּם־נִחַשׁ עָרוֹם שָׁם זֵחַל בֵּין סִבְכֵי חֶרֶשׁ
אֶל־קוֹל קֶסֶם וְשִׁמְעַ, יִקְשִׁיב לַחֵשׁ וְשׁוֹיֵחַ,
אֵךְ בְּקָרֵב אִישׁ וְלֵב עֲמֹק דֹּאגָה כִּי תָה שְׂרֵשׁ
מִי יוֹכֵל יַעֲצֹר־בָּהּ וְשִׁאוּנָהּ מִי וְשִׁבְרִיהָ?
כִּפְתָּן חֶרֶשׁ לִתְבוּנָה לֹא תִשְׁמַע הַתּוֹנֶה,
לֹא תִאָּזֵן לְקוֹל חֲלִיל, צִלְצֹל עֶגֶב וְנָבֵל,
כְּסֻלּוֹן מִמַּאִיר וּכְקוֹץ מִכָּאֵב תִּמְחֹץ בְּלִי־פּוֹגָה
וְנַפֵּשׁ אָנוּשׁ אָנוּשׁ כָּל־הַיּוֹם תִּשָּׂא הַסֶּבֶל!

XV.

חֲזִי עוֹלָם.

בְּגִיעַ גֹּיִר הַנַּעֲנָה, גִּישׁ עֶפֶר סְרוּחַ
הָהָ, אָנָה תִּלְדֵּד הַנֶּפֶשׁ, זֹו בֵּת אֶל־מָוֶת?
מוֹת לֹא תוֹכֵל, סוֹבֵב סוֹבֵב הוֹלֵךְ הָרוּחַ,
רַק תִּתְלַתָּה בֵּית חֲמָרָה תַּעֲזֹב בְּגִיא צִלְמוֹת;

XIV.

"ALL IS VANITY, SAITH THE PREACHER."

FAME, wisdom, love, and power were mine,
 And health and youth possess'd me;
 My goblets blush'd from every vine
 And lovely forms caress'd me;
 I sunn'd my heart in beauty's eyes,
 And felt my soul grow tender;
 All earth can give, or mortal prize,
 Was mine of regal splendour.

I strive to number o'er what days
 Remembrance can discover,
 Which all that life or earth displays
 Would lure me to live over.
 There rose no day, there roll'd no hour
 Of pleasure unembitter'd;
 And not a trapping deck'd my power
 That gall'd not while it glitter'd.

The serpent of the field, by art
 And spells, is won from harming;
 But that which coils around the heart,
 Oh! who hath power of charming?
 It will not list to wisdom's lore,
 Nor music's voice can lure it;
 But there it stings for evermore
 The soul that must endure it.

XV.

WHEN COLDNESS WRAPS THIS
 SUFFERING CLAY.

WHEN coldness wraps this suffering clay,
 Ah! whither strays the immortal mind?
 It cannot die, it cannot stay,
 But leaves its darken'd dust behind.

XIII.

שְׂאוּל בִּהַעֲלוֹתוֹ אֶת־שְׂמוּאֵל .

אִשָּׁה! מִלַּחֲשֹׁךְ יִקְרִצוּ יִשְׁגִּי אֲדָמָה
קֶסֶם־מִיָּנָא בְּאוֹב, הֶעֱלִי־לִי אֶת־הַנְּבִיא!
,עֲלֵה עֲלֵה שְׂמוּאֵל, שָׂא רֹאשְׁךָ מִגִּי שְׂמָמָה!
שׁוּר, הִנֵּה הָרָאָה, הִנֵּה מַלְכִּי, אָבִי!"
פִּיהָ פָּצְתָה אֲדָמָה, הִנֵּה־זֶה עוֹמֵד בְּעֵב עֲנָנָה
יוֹעֵם אוֹר הַיּוֹם, מִבָּרַק מְעִילוֹ נִהְרָה נִצְפָּנָה,
מֵעֵינָיו הִנְקַפְּאוֹת נִשְׁקַפּוּ מוֹת וְהָרִם
זֶרְעֵי יָדָיו רִקְבּוֹן, עֲרָקוֹ יָבִישׁ כְּחָרֶם,
כַּפּוֹת רַגְלָיו עֲצָמוֹת צִנְמוֹת, נָעוּ נָדוּ יָחַד
מִבְּלִי־עוֹר מִבְּלִי־גִידִים, מְזֻרוֹת זֹעָה וּפָחַד,
עַל־שׁוֹפְתָיו לֹא־נִעוֹת נִשְׁמַת חַיִּים לֹא תוֹדֵעַ
כְּהַמּוֹת רוּחַ מִמַּחְלּוֹת עֶפֶר קוֹל בִּרְגָז יִשְׁמַע,
שְׂאוּל רָאָה וַיִּפֹּל — כְּאַלּוֹן בְּיוֹם סָעָה וְזָעַם
יָתֵשׁ בְּחֶמָה לְאַרְץ מִתְגַּרֵּת בָּרַק וְרָעַם:

„לָמָּה־זֶּה אֲנוֹשׁ מִשְׁנָתִי יִרְגִּיזֶנִּי?
מִי־זֶה עוֹרֵר רִפְּאִים שֵׁם יִקְרָאֵנִי?
הֲאֵתָה, מֶלֶךְ, בָּזָה עֵין־הָאֵר?
רֹאֵה! עֲצָמֵי עֲשָׂשׁוֹ, קָרִים כְּכַפּוֹר,
הִנֵּה כִּי־כֵן צָלַם תִּבְנִיתִי עֲתָה —
אֵן מִתֵּר עָמִי, תִּשְׁוֶה־לִּי גַם־אַתָּה;
הֵן יוֹם יָבוֹא עוֹד טָרָם יִפּוּחַ
תִּדְמָה־לִּי אַתָּה גַם־בִּנְיָה, מְשׁוּחַ!
לֵךְ־לֵךְ! רַגְעִי מִחֶרֶת עַד לֹא כָלוּ
עֲפָרוֹת גְּוִיָּתֵינוּ יִתְבּוֹלְלוּ . . .
אַתָּה וְזֶרְעָךָ תִּפְּלוּ כִנְפֵל אִשָּׁה
כְּבִדְכֶם יִפְּלֹתוּ חֲצִי רוּמִי־קִשָּׁת;
זֶה חֲרָבָה מְצַמֶּדֶת עַל־מִתְנִיָּה
יָדָה תְּבִיאָנָה אֶל־קֶרֶב לִבָּהּ,
גַם־נִזָּר גַם־חַיִּים יָחַד יֵאָבְדוּ,
שְׂאוּל וּבֵיתוֹ מֵאַרְץ וּפְתָחוֹ!"

XIII.

SAUL.

THOU whose spell can raise the dead,
 Bid the prophet's form appear.
 "Samuel, raise thy buried head!

King, behold the phantom seer!"
 Earth yawn'd; he stood the centre of a cloud:
 Light changed its hue, retiring from his shroud.
 Death stood all glassy in his fixed eye;
 His hand was wither'd, and his veins were dry;
 His foot, in bony whiteness, glitter'd there,
 Shrunk and sinewless, and ghastly bare;
 From lips that moved not and unbreathing frame,
 Like cavern'd winds, the hollow accents came.
 Saul saw, and fell to earth, as falls the oak,
 At once, and blasted by the thunder-stroke.

"Why is my sleep disquieted?
 Who is he that calls the dead?
 Is it thou, O King? Behold,
 Bloodless are these limbs, and cold:
 Such are mine; and such shall be
 Thine to-morrow, when with me:
 Ere the coming day is done,
 Such shalt thou be, such thy son.
 Fare thee well, but for a day,
 Then we mix our mouldering clay.
 Thou, thy race, lie pale and low,
 Pierced by shafts of many a bow;
 And the falchion by thy side
 To thy heart thy hand shall guide:
 Crownless, breathless, headless fall,
 Son and sire, the house of Saul!"

בקהל הצבא יפשא שמה כציון על־מצח
 אות־לחם יהי כפס בראש הרים,
 ועל־מותה תשוררנה שירי תפארת ונצח
 להקות עלמות בפתחי שערים!
 בכי ומספד לכבוד שמה — חטא מנת ורצח,
 קול נהי ובכי עליה לא נרים!

XII.

שיר שאול לפני מלחמתו האחרונה.

פקידי חילי! בצבא צבאות־אל על־גת ופלשת
 אם־תשיגני חרב־צור או חץ מקשת —
 אל־גופתי בל־תשימו לב, אך חיש מהרג
 ובלב ערלים ברזל חנית וכידון עמוק קברו!

נערי נשא כלי! זכר־נא, אל־תשכח שכוח!
 אם־תראה אנשי נבהלים, נחפזים לברוח,
 הרק חנית דקרני, ולרגליה דמי ותכו . . .
 מנת חלקי יהי מנת, מפניו המה וברחו.

בני יורש עצר! יהי אשר יהי עם־כל־עדתי —
 אפס ממה לא אפרד, משוש רוחי וחיתי;
 אם יציון הנזר ולמריבה משרה נצלתי
 או מות מלכים נכון לנו — יום זה יוכיח!

Thy name, our charging hosts along,
 Shall be the battle-word!
 Thy fall, the theme of choral song
 From virgin voices pour'd!
 To weep would do thy glory wrong;
 Thou shalt not be deplored.

XII.

SONG OF SAUL BEFORE HIS LAST BATTLE.

WARRIORS and chiefs! should the shaft or the sword
 Pierce me in leading the host of the Lord,
 Heed not the corse, though a king's, in your path:
 Bury your steel in the bosoms of Gath!

Thou who art bearing my buckler and bow,
 Should the soldiers of Saul look away from the foe,
 Stretch me that moment in blood at thy feet!
 Mine be the doom which they dared not to meet.

Farewell to others, but never we part,
 Heir to my royalty, son of my heart!
 Bright is the diadem, boundless the sway,
 Or kingly the death, which awaits us to-day!

X.

בְּכִי וְשֹׁחוֹק.

בֹּכֶיָה מִתְאַבֵּלֶת אוֹתָךְ חֲזִיתִי
וְרִסְרִסִי דִמְעָה עַל־עֵינֶיךָ תִּכְלֶת,
אֲגִלִּי טַל אוֹרֹת אֶז לְרֹאוֹת דְּמִיתִי
עַל־הַיָּדָאִי הַשְׂדֵּה וְחִבְצָלֶת;
חֲזִיתֶיךָ צִהָלֶת, שְׂמִיחָה גַם־שִׂחָקָה
וְשִׁתִּי עֵינֶיךָ יַחַד אוֹרִי נָהֵרוּ —
מִבְּרֶק קִרְנֶיהֶן אֶסְפֶּה נִגְהָה בְּרֶקֶת
וּפְנֵי הַסִּפִּיר בּוֹשׁוּ גַם־תִּפְרוּ.

כְּשִׁמְשׁ בְּעַד־עָבִים עֵת תִּשְׁלַח קִרְנִים
תִּפְיֵץ אוֹר לַעַם בִּיקֹר שְׁלֵל־צָבֵעַ
גַּם כִּי־תָבוֹא, וְנִטּוּ אֲלָלִי עֲרָבִים,
נִכְחָה יוֹפְזוֹ כֹּל־רֹאשׁ הָר וְגִבֵּעַ,
כֵּן מִשֹּׁחוֹק שֹׁפֶתֶיךָ יוֹצֵק שִׁבְעַ שְׂמִיחוֹת
אֶל־חֲדָרֵי נֶפֶשׁ זֹעֶפָה וְנִעְכָּרָה,
אֲחֲרָיו עוֹד יֵאִיר נְתִיב נִגְהַ צִחְצִחוֹת
וּבְמִשְׁפִּיּוֹת לֵבָב יוֹפֵעַ כְּמו־נִהָרָה!

XI.

מִוֹת גְּבוּרִים.

כְּבוֹד תִּפְאַרְתָּךְ הִחַל בְּיוֹם וַיְמִי תִיָּה כָּלִי!
אֶז בְּכַנּוֹר וְשִׁירִי אֲחִיָּה
עֲזוֹז פַּעֲלָהּ, בְּחֹזֶר מַעַם, וּבָהּ יִתְהַלָּלִי;
מִה־רִבּוֹ עֲצָמוֹ חֲלָלִי חֲרָבָה!
בְּקָרֵב עֲשִׂיתָ פָּלֵא, צָרִים כְּשִׁלִּי וְנִפְלִי
חֲפָשָׁה וְדָרוֹר קִרְאָתָ לְעַמָּה!
עַל־שְׂדֵה קָטַל אִם־מָתָ — הֲלֹא הִצַּלְתָּ חַיִּינוּהָ,
נִצַּח לֹא יִקְרָה מָוֶת יִקְרָעַךְ!
דְּמִיָּה הַשְׁפִּיכִים עֵת נִלְחַמְתָּ בְּעֵדִינוּ
לֹא יֵאָבְדוּ כַּמִּים מִגְּרִים אֶרֶץ:
עַד שְׁנוֹת הָר־דָּר עוֹד יִזְלוּ וְשִׁטְפוּ בְּעָרְקֵינוּ
וּבְרוּחַ אִפְיָה נִפְרָץ־פָּרֵץ!

X.

I SAW THEE WEEP.

I SAW thee weep—the big bright tear
 Came o'er that eye of blue;
 And then methought it did appear
 A violet dropping dew:
 I saw thee smile—the sapphire's blaze
 Beside thee ceased to shine;
 It could not match the living rays
 That fill'd that glance of thine.
 As clouds from yonder sun receive
 A deep and mellow dye,
 Which scarce the shade of coming eve
 Can banish from the sky,
 Those smiles unto the moodiest mind
 Their own pure joy impart;
 Their sunshine leaves a glow behind
 That lightens o'er the heart.

XI.

THY DAYS ARE DONE.

THY days are done, thy fame begun;
 Thy country's strains record
 The triumphs of her chosen Son,
 The slaughters of his sword!
 The deeds he did, the fields he won,
 The freedom he restored!
 Though thou art fall'n, while we are free
 Thou shalt not taste of death!
 The generous blood that flow'd from thee
 Disdain'd to sink beneath:
 Within our veins its currents be,
 Thy spirit on our breath!

סְבִי לָךְ! אָמֵנָם יִדְעֶנּוּ כִּי הִמִּיתָנוּ הַבֵּל
כִּי לֹא יֵאָזֶינָה מָוֶת אֶל־זַעֲקַת שֹׁבֵר וְבָכִי,
אִךְ הַלְבַּעֲבוּר זֹאת נִחַדֵּל עוֹרֵר קִינָה וְאֵבֶל?
הַעֲלִיכֶן יָנוּס וְגֹזֶן, תַּמְחַח הַמָּעָה מִלְּחִי?
וְאֵת, עֵת לְשֹׁכֵחַ תּוֹרִינוּ בְּשֹׁכֵל מִלִּידָה?
פְּנִיךָ מִה־חֲרוֹר, מִדְּמָעוֹת רִטְבוּ עֵינֶיךָ!

IX.

שְׁאוּל אֶל־הַמִּנֶּגֶן.

רוּחִי יִשְׁוֹף חֲשֹׁךְ — מִיָּהָר כּוֹנֵן נִבְלָה!
רַק אֶל־קוֹלוֹ אֶקְשִׁיבָה, אֲזִינֶן כִּי יִרְיעַ,
מִיִּתְרָיו חֵישׁ קֵל הַיָּדַע בְּאֶצְבָּעוֹתֶיהָ
וְהַמִּית הַמוֹן גְּלוּיָהֶם אֶל־אֲזִנִּי הַשְּׁמִיעַ!
אִם אֶל־לִבִּי זֶה עוֹד זִיק תִּקְוָה וְיֹפִיעַ
אֲזִי קֶסֶם זִמְרָתוֹ יִשׁוּבֵב נֶפֶשׁ הָאֶבֶת,
בְּמִקּוֹר עֵינֵי דְמָעָה אֶחָת אִם־עוֹד תִּשְׁקִיעַ
תִּדֹל חוּצָה — וּבְרָאשֵׁי אֶל־תִּצְרֹב צָרְבָת.

אֶפֶס קוֹל סֹאן בִּילֵל רֹאשִׁנָה הַשְּׁמִיעַנִי
וּבִצְהֶלֶת קוֹל שְׁשׁוֹן אֶל־נֶא תִרְיעַ רַע;
אֶחָת אֶבְקֶשׁ מִנֶּגֶן: בְּבָכִי תִדְלֹף עֵינִי,
עֵין אִם לֹא תִבֶּךְ — לִבִּי כִנָּאֵד יִבְקַע!
אִם זֶה־כָּבֵר יִרְוֶה מְרוֹרוֹת, לַעֲנָה שְׁבַע
מִמִּכְאֲבֵיו כִּי־עֲצָמוֹ לֹא יִדַּע מָנוּחַ —
הֵן עָתָה יַחֲוֹשׁ כָּל־רַע וְכִמּוֹ גֹּזֶעַ,
פֶּתַע וְשֹׁבֵר, אוֹ בְזִמְרָה יַחֲלוּף פֶּתַח!

Away! we know that tears are vain,
 That death nor heeds nor hears distress:
 Will this unteach us to complain?
 Or make one mourner weep the less?
 And thou—who tell'st me to forget,
 Thy looks are wan, thine eyes are wet.

IX.

MY SOUL IS DARK.

My soul is dark—Oh! quickly string
 The harp I yet can brook to hear;
 And let thy gentle fingers fling
 Its melting murmurs o'er mine ear.
 If in this heart a hope be dear,
 That sound shall charm it forth again:
 If in these eyes there lurk a tear,
 'T will flow, and cease to burn my brain.

But bid the strain be wild and deep,
 Nor let thy notes of joy be first:
 I tell thee, minstrel, I must weep,
 Or else this heavy heart will burst;
 For it hath been by sorrow nursed,
 And ached in sleepless silence long;
 And now 't is doom'd to know the worst,
 And break at once—or yield to song.

ויהי-נא אבי סמוך בטוח לבך
כי גם-עתה זכים ונקיים דמי בתך,
כפרכה לי אשאל, טרם דמי זריקו,
כבר הגיוני האחרונים, רגעי ומתיקו.

מבכי רעותי ומפנהמת בנות אפרים
לב גבור שופט צדק אליהם כמים!
פני הלכו בקרב, מידוי לה הנצח —
מעל-עמי הסירת על חמס ורצח!

עת וזלו דמי לאלהיה אז התנדבת
עת יהם קולי זה תמיד אהב אהבת —
עוד זכרי יהי לה לגאון, אני נדרה שלמתי,
בגילת ורפן, אל-תשבח, פני-מות קדמתי!

VIII.

על-יד הקבר.

הה! באבו נקטת הפרח, בעוד רענן עליהו
נטל גל העפר אל-יכבד סבלו עליהו;
על-מצע קברו רק שושני חמד תפרחנה
ובמקלעות נצנים כימי אביב תצמחנה,
ברוש רענן עס-הליותיו לו יתן עליהו.

ולעתים מזמנים שם על-יד יובל המים
תפח פאגמון ראשה, תתצב עצבת,
תהנה בהלך-נפש, תלמות תחלם בצהרים,
חרש תצעד ארץ, בלט אל-קבר קרבת . . .
הזה! הכי קול צעדך רעיר ישני המות?!

And of this, oh, my Father! be sure—
That the blood of thy child is as pure
As the blessing I beg ere it flow,
And the last thought that soothes me below.

Though the virgins of Salem lament,
Be the judge and the hero unbent!
I have won the great battle for thee,
And my Father and Country are free!

When this blood of thy giving hath gush'd,
When the voice that thou lovest is hush'd,
Let my memory still be thy pride,
And forget not I smiled as I died!

VIII.

OH! SNATCH'D AWAY IN BEAUTY'S BLOOM.

OH! snatch'd away in beauty's bloom,
On thee shall press no ponderous tomb;
But on thy turf shall roses rear
Their leaves, the earliest of the year;
And the wild cypress wave in tender gloom:

And oft by yon blue gushing stream
Shall Sorrow lean her drooping head,
And feed deep thought with many a dream,
And lingering pause and lightly tread;
Fond wretch! as if her step disturb'd the dead!

שְׁבִט־יָדָהּ נִדְרִים בְּגוֹרִם, עֲנִיִּים וְיִגְעֵי־לֶחֶם
מִתִּי וְשִׁלְמוֹ יָמִי נִדְרְכֶם אֶת־תִּמְצָאוֹ מְנוּחַ?
גְּסִיוֹנָה מִצָּאָה קֵץ לָהּ, שׁוֹעַל מִחֲלוֹת הָהָרִים
כָּל־אִישׁ אֶרֶץ מוֹלֶדְתּוֹ — וַיְהִי־דָהּ אֶף קְבָרִים!

VI.

עוֹרָה אֱלֹהִים!

עַל־גְּדוֹת הַיַּרְדֵּן גִּמְלִי הָעַרְבִים וְרַבְצוֹ,
עַל־גִּבְעַת צִיּוֹן מִגְבְּלִי צוּר לְשׁוֹנִם יַחֲרָצוּ
וְעַל־סִינֵי הָר־אֱלֹהִים יִקְדּוּ עֲבָדֵי הַבַּעַל, —
עַד־אֵן אִיפֹא יִהְיֶה רַעְמָה, אֵל מִמַּעַל?!

שֶׁם אֶצְבָּעָה עַל־לִוְחֹת חֲקִי־עַד חֲרָתָה
וַעֲדָתָה זֹה קִנִּיתָ צֶל הַיְּדֵה רָאֲתָה,
שֶׁם לְהַבּוֹת אֵשׁ פְּלֹדוֹת אֶת־פְּנִיָּה הַלִּיטוֹ
פֶּן־יִמּוֹת עִם קִדְשָׁה אִם־בָּמוֹ וּבִיטוֹ.

קִרַּע שְׁמִיָּהּ! בְּקִלּוֹת וּבִרְקִים שִׁנִּית הוֹפִיעַ,
הַפִּילָה חֶרֶב מִיַּד־צָר, קָמִים הַכְּרִיעַ!
עַד־אֵן עָרִיצִי אֶרֶץ יִרְמָסוּ מִקְדָּשֶׁיָּהּ אֱלֹהֶ?
עַד־אֵן יִשֶׁם הַיִּכְלָה, אֵל עֲשֵׂה־פֶלֶא?!

VII.

בַּת־יִפְתָּה לַפָּנִי מוֹתָהּ.

אִם־עָמִי וְאֱלֹהֵי, גַם־אָבִי יִלְדִי אֶתָּה
אֶת־מוֹתִי בְּדָמֵי יָמִי כָּלְכֶם תַּחֲפָצוּ עִתָּה,
אִם־עָקֹב נִדְרָה אֶת־בְּנֵי עֲמּוֹן חָרָם הַפִּיתָה —
הָבָה מוֹתִתָּנִי כְּאֲשֶׁר פִּיָּה פָּצִיתָה!

לֹא אֲרִיד בְּשִׁיחֵי וּדְמָעוֹת לֹא אֲרַעֲפָה,
לְבָבוֹת עַל־הַהָרִים לֹא עוֹד לָכֶת אוֹסִיפָה;
אִם אֶף יִדָּה תִּהְיֶה בִּי, יָד זֹה נִפְשִׁי חֹבֶבֶת
כָּל־מִכְאוֹב לֹא יַחוּשׁ לִבִּי, סָר מֵר הַמּוֹת!

Tribes of the wandering foot and weary breast
How shall ye flee away and be at rest!
The wild-dove hath her nest, the fox his cave,
Mankind their country—Israel but the grave!

VI.

ON JORDAN'S BANKS.

ON Jordan's banks the Arab's camels stray,
On Sion's hill the False One's votaries pray,
The Baal-adorer bows on Sinai's steep—
Yet there—even there—Oh God! thy thunders sleep:
There—where thy finger scorch'd the tablet stone!
There—where thy shadow to thy people shone!
Thy glory shrouded in its garb of fire:
Thyself—none living see and not expire!
Oh! in the lightning let thy glance appear;
Sweep from his shiver'd hand the oppressor's spear:
How long by tyrants shall thy land be trod!
How long thy temple worshipless, Oh God!

VII.

JEPHTHA'S DAUGHTER.

SINCE our Country, our God—Oh, my Sire!
Demand that thy Daughter expire;
Since thy triumph was bought by thy vow—
Strike the bosom that's bared for thee now!

And the voice of my mourning is o'er,
And the mountains behold me no more:
If the hand that I love lay me low,
There cannot be pain in the blow!

אך בת-ציון בצבוי עדיה עלתה על-כפלה,
עיניה מה-נהרו ופעמיה מה-יפו!
על-כל-יצרי גוה תפארת אין-קץ שכנה —
טרים על-הרי נשף רגליה התנגפו;
עוד ישגו ארזי הלבנון ותמרים ופרחיו
אך עלמות ופהפיות מארץ יהודה נסחו!

תמר מצל שמה מאשר הוא גם-צולח
משבט יהודה המשלך אל-ארץ אחרת,
התמר בן שרש, כפות יונקותיו שולח
בדרך שאנן ועמד, ותנוסס בגאון אדמת;
מכרתיו ומלדתיו לא יוכל לזנות —
ועל-אדמת נכר לא יצליח וימאן לפרות!

ואנחנו גלים נפצים לכל-פאה ועבר
ובארצות לא-לנו נפשנו נפתה,
עם-עצמות אבותינו לא עוד נחד בקבר
וחלקת קברתם מפיר-רגל אנש נשפחה;
מקדש-אל שמים, גדר אבניו נהרסה
ועל-כס שלם ישובו למו דראון וקלסה!

V.

בכו בכו להלך.

לפכים על-נהרות בבל עזררו תאניה
כבודם גז חיש פחלום, ארצם שמה ונשיה,
על-כנור ציון כי נשבר דמע אל-תחשכו
הה! במשכנות אביר יעקב מרגזי-אל ודרכו!

מתי ורחץ ישראל רגליו מים ורפש?
שירי ציון הפעמים מתי ירנינו כל-נפש?
נגינות בני יהודה האם פקדם תצלינה
ולבב כל-שמעיהן עוד כמלפנים תשיבנה?

A step as fleet, an eye more bright,
 Hath Judah witness'd there;
 And o'er her scenes of lost delight
 Inhabitants more fair.
 The cedars wave on Lebanon,
 But Judah's statelier maids are gone!

More blest each palm that shades those plains
 Than Israel's scatter'd race;
 For, taking root, it there remains
 In solitary grace:
 It cannot quit its place of birth,
 It will not live in other earth.

But we must wander witheringly,
 In other lands to die;
 And where our fathers' ashes be,
 Our own may never lie:
 Our temple hath not left a stone,
 And Mockery sits on Salem's throne.

V.

OH! WEEP FOR THOSE.

H! weep for those that wept by Babel's stream,
 Whose shrines are desolate, whose land a dream;
 Weep for the harp of Judah's broken shell;
 Mourn—where their God hath dwelt the Godless dwell!

And where shall Israel lave her bleeding feet?
 And when shall Sion's songs again seem sweet?
 And Judah's melody once more rejoice
 The hearts that leap'd before its heavenly voice?

III.

אַרְצוֹת הַחַיִּים.

אִם-בְּעוֹלָם הַצָּפוֹן מֵעַבְרָ לִירֶכְתִּי-קָבֵר
הָאֲהָבָה בְּעָצָם תָּמָּה עוֹדָה רַבַּת עַלְיֹלָיָה,
אִם-לְבוֹת מִחֲמָדָיו וַיִּדְיָדָיו שָׁם יִמָּצֵא גֵבֶר
עֵינָיו תִּחַז עֵין רַעוּ, לֹא נִיגָה וּבֹכִיָּה —
אֲזִי בְרוּךְ בּוֹאֶה עוֹלָם חֹדֶשׁ, תֵּבֵל נִכְרִיָּה!
מִה־יִּינָעַם רַגַע הַמּוֹת הַשֵּׁם קֵץ לַעֲצָב!
אֵיךְ חִישׁ תַּעֲזֹב הַנֶּפֶשׁ מִחֲשָׁכֵי אֶרֶץ שְׂאִיָּה
לְהַתְעַנֵּג עַל-אֹר הַנֶּצֶחַ בְּלִי כָל-חֶק וְקָצֵב!

אָמֵנָם אֵךְ כֵּן הוּא! לִבֵּנוּ נִכּוֹן בְּטוֹחַ!
הֵן לֹא בְּגָלְלָנוּ לְבַד נִפְחָד עַל-פִּי-פָּחַת,
לְעַבְר אֶת-הַגְּבוּל מִדֵּי תַתְּאִמֶץ הָרִוּחַ
עוֹד תִּתְרַפֵּק עַל-דוֹדִיָּה עֵת גְּוָה זִנְחַת;
אֶל-עוֹלָם הַבָּא הָבָה נִכְסְפָה עוֹד פֹּה מִתַּחַת:
עֲבָתוֹת הָאֲהָבָה שָׁם כָּל-הַלְּבָבוֹת תִּאֲחַדְנָה,
הַנֶּפְשׁוֹת תִּרְוִינָה מִמַּעֲיָן יְדִידוֹת נִצָּחַת
תִּלְכְּנָה מִחִיל אֶל-חִיל, לָעַד לֹא תִפְרֹדְנָה!

IV.

עַל-אֲדַמַּת נֶכֶד.

עוֹד אֵילוֹת שָׂדֵי קִלּוֹת וּשְׁלָחוֹת רַגְלִים
מִקְפָּצוֹת עַל-הָרִי יִשְׂרָאֵל דִּלּוּג וּפְסוּחַ,
וּצְמָאן תִּשְׁבֵּרְנָה עַל-פְּלָגִים וּבִלִּי-מִיִּם
מִמְּקוֹם קָדוֹשׁ יִקְרוּ לָאֵט כְּמִי הַשְּׁלַח;
בְּהַשְׁקֵט וּבְבִטְחָה שָׁם כְּבָרָק תִּרְצָצָה
וּכְבוֹת עֵינֶיהָ בְּבִיר-רֶשֶׁף תִּזְעָצָה.

III.

IF THAT HIGH WORLD.

IF that high world, which lies beyond
 Our own, surviving Love endears;
 If there the cherish'd heart be fond,
 The eye the same, except in tears—
 How welcome those untrodden spheres!
 How sweet this very hour to die!
 To soar from earth and find all fears
 Lost in thy light—Eternity!

It must be so: 't is not for self
 That we so tremble on the brink;
 And striving to o'erleap the gulf,
 Yet cling to Being's severing link.
 Oh! in that future let us think
 To hold each heart the heart that shares,
 With them the immortal waters drink,
 And soul in soul grow deathless theirs!

IV.

THE WILD GAZELLE.

THE wild gazelle on Judah's hills
 Exulting yet may bound,
 And drink from all the living rills
 That gush on holy ground;
 Its airy step and glorious eye
 May glance in tameless transport by:—

II.

כְּנֹר דָּוִד.

כְּנֹר מֶלֶךְ אֲדִיר אֵל לְיִשְׂרָאֵל הַזֶּכֶּיךָ,
אֶהְיֶה שֶׁדִּי אֲצַבְּעוֹת כְּפָיו מִיַּתְרֵי דָּפְקוֹ,
הוּא קֹדֶשׁ זִמְרַת הַנֶּבֶל לְשִׁפְזֵי-בֵה שִׁית
וּבְשִׁפְזֵי-לֵב גַּם-דְּמָעוֹת עֵינָיו יוֹצֵקוֹ;
נִהְיֶה-נָא מִשָּׂגָה פָּהוּי! . . . מִיַּתְרֵי נִתְקוּ!

בְּעֵינַי קוֹלֹ הַרְף גַּם-לֵב בְּרוֹז וּנְחָשֶׁת
עַל-עֲקָשִׁים וּנְלוּזִים רוּחַ נְדִיבָה נִגְלָתָה,
אִי אֶזֶן עֲרָלָה אִי נֶפֶשׁ לֹא-יִדְּעָה בִשֶׁת
הַמִּית נְגִינָתוֹ לֹא עֲלִיהֶן הַפִּילָה אִימָתָה?
עֲדִי זִמְרַת כְּנֹר דָּוִד עַל-כֶּסֶּאֱו נִעְלָתָה!

עֲזֹז הַמֶּלֶךְ הַבִּיעַ, תַּפְאֶרֶת הַדָּגֹל
אֶה רֹמְמוֹת אֵל עֲלִיּוֹן שִׁבְן יְרוּשָׁלַיִם,
הַעֲמָקִים עֲטָפוּ גִיל, גְּבָעוֹת רָקְדוּ כְּעָגֹל
וְאַרְזִים יֵצְאוּ לַחֹדֶל בְּמַחֲלַת מַחֲנִים;
צִלְצְלִי זִמְרָתוֹ עָלַי רֹם, יָנוּחַ בְּשִׁמְיָם!

אֶה כִּי מַנִּי-אֶז קוֹלֹ לֹא נִשְׁמַע בְּאַרְץ,
אֶה יַד-אֶהְבָּה וְתַפְלָה עַל-אִישׁ כִּי-תִנְחַת
וְתַקְפֶּהוּ הָרוּחַ, לְעוֹף עַל יַפְרָץ פָּרֶץ,
הִנֵּה מִפִּי יֵצֵא כְמוֹ מִמְרוֹם שְׁלוּחַ,
יִחַלֵּם חַלְמוֹת, גַּם-אֹר יוֹם לֹא יִזְרַם לְרוּחַ.

II.

THE HARP THE MONARCH MINSTREL
SWEPT.

THE harp the monarch minstrel swept,
The King of men, the loved of Heaven,
Which Music hallow'd while she wept.

O'er tones her heart of hearts had given,
Redoubled be her tears, its chords are riven!
It soften'd men of iron mould,
It gave them virtues not their own;
No ear so dull, no soul so cold,
That felt not, fired not to the tone,
Till David's lyre grew mightier than his throne!

It told the triumphs of our King,
It wafted glory to our God;
It made our gladden'd valleys ring,
The cedars bow, the mountains nod;
Its sound aspired to Heaven and there abode!
Since then, though heard on earth no more,
Devotion and her daughter Love,
Still bid the bursting spirit soar
To sounds that seem as from above,
In dreams that day's broad light can not remove.

I.

שולמית.

בִּיקָר תַּפְאֲרָתָהּ כְּלִיל־תִּיבִי מִתְחַלֶּכֶת
כְּלִיל בְּהִיר בְּשָׁחֲקִים, כּוֹכְב־אֹר כִּי יִנְהָרוּ,
צִלִּי נָעַם וְנִגְהוֹת יַחְדּוֹ בַּמַּעֲרֶכֶת
עַל־הוֹד פְּנִיָּה וְעֵינִיָּה תֵּאֱמִים חֲבָרִי;
מִחֵם הַיּוֹם, עֵת הַשֶּׁמֶשׁ בְּעֵז דִּרְכָּת,
נְעֻמוֹת עֶדֶן כְּאֵלֶּה אֶת־אֲמָנָם נַעֲדָרוּ.

בְּעֶדְהָ הֵצֵל אוֹ בַּמַּעַט הָאֹר כְּמִלֵּא־שֶׁר
מִחִין עָרָה הִדְרָה הִתְצִי יִגְרַע, —
מְקוֹצוֹתֶיהָ הַשְּׁחֵרוֹת כְּעוֹרֵב הַיָּעַר
וּמִזִּיו צִחְצִחוֹת עַל־פְּנִיָּה יִדְרַע;
נֹהַ לְרַעֲיוֹנִי טָהַר מִצָּחָה אֲגֵן הַסֶּהַר,
„מִה־נָּעִים שְׁבַת פֹּה!“ קוֹל דְּמָמָה יִשְׁמַע.

וְעַל־רַקְתָּהּ, אֶת עַל־לִחְיָהּ כְּגִפֶּן פִּרְחָת
גַּם־בְּדוּמִיָּה וְשֶׁקֶט דִּי־בָאָר יִבִּיעַ —
שְׁחֹק לִקַּח לֵב, יַפְעָה כְּאֶקְדַּח זוֹרֶחַת,
אוֹת כִּי כְּלִימִיָּה אֶף טוֹב נִפְשָׁה הַשְּׁבִיעַ;
רוֹחָה מִכָּל בְּאֶרֶץ יִרְוָה שְׁלוֹם וְנִחַת
וּבְלִבָּהּ אֶהְבֶּה בָּרָה — כִּזְהַר הָרָקִיעַ!

I.

SHE WALKS IN BEAUTY.

SHE walks in beauty, like the night
Of cloudless climes and starry skies;
And all that's best of dark and bright
Meet in her aspect and her eyes:
Thus mellow'd to that tender light
Which heaven to gaudy day denies.

One shade the more, one ray the less,
Had half impair'd the nameless grace,
Which waves in every raven tress,
Or softly lightens o'er her face;
Where thoughts serenely sweet express,
How pure, how dear their dwelling-place.

And on that cheek, and o'er that brow,
So soft, so calm, yet eloquent,
The smiles that win, the tints that glow,
But tell of days in goodness spent,
A mind at peace with all below,
A heart whose love is innocent!

נוֹצֵחַ מֵאַבְרָחָו מִיִּיְהוָה וִיחַנִּי
אֶחָד שׁוֹפֵי־קֹדֶשׁ בְּעָלֵי יֵשׁ כְּנָפַיִם
מִיָּד יָבוֹא בִּי הָרוּחַ וִיעוֹרְרֵנִי
לְכַתֵּב בַּסֵּפֶר שִׁיר צִיּוֹן וִירוּשָׁלַיִם!

ד"ר מאנדעלסקערן.

*Ah, would some angel deign to shew me grace,
And lend my pen his own seraphic fire,
So that my verse be worthy deemed a place
Beside the Bard's who struck the Hebrew lyre !*

Dr. Mandelkern.

PR4354
Z5M3

TO
LEON LEWISOHN ESQ.,
LONDON,

THE ARDENT LOVER OF THE HEBREW LANGUAGE,
THIS VERSION OF BYRON'S „HEBREW MELODIES“
IS DEDICATED

BY
SOLOMON MANDELKERN.
PH. & LL. D.

~~XIII~~
~~2184A~~

LOAN STACK

Munster Book
שירי ישרון

על-פי

לורד בירון

מאת

ד"ר שלמה מאנדעלסקערן.

לירפציג ה'תר"ץ.

HEBREW MELODIES

OF

LORD BYRON

TRANSLATED BY

DR. S. MANDELKERN.

LEIPZIG 1890.

Byron, George Gordon Noë'l

Byron, baron.

LOAN PERIOD 1

202 Main Library

HOME USE

4

5

6

Renewals and Recharges may be made 4 days prior to the due date.

Books may be Renewed by calling 642-3405.

DUE AS STAMPED BELOW

NOV 14 1988

AUTO DISC NOV 01 1988

FORM NO. DD6

UNIVERSITY OF CALIFORNIA, BERKELEY
BERKELEY, CA 94720

U.C. BERKELEY LIBRARIES

C006741580

שירי ישראל

Byron's Hebrew Melodies

by

Dr. S. Mandelkern